

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci navrhovatelek: **a) Obec Bavory**, se sídlem Bavory 9, Mikulov na Moravě, **b) Obec Jinačovice**, se sídlem Jinačovice 83, Kuřim, **c) Obec Chrudichromy**, se sídlem Chrudichromy 48, Boskovice, **d) M. Š**, všechny zast. Mgr. Pavlem Černým, advokátem, se sídlem Údolní 567/33, Brno, proti odpůrkyni: **Vláda České republiky**, se sídlem nábřeží Edvarda Beneše 4, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti navrhovatelek Obec Bavory a Obec Jinačovice proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2012, č. j. 10 A 121/2012 - 114,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Usnesením č. 929 ze dne 20. 7. 2009 schválila odpůrkyně „Politiku územního rozvoje České republiky 2008“ (dále jen „PÚR 2008“). Schválení tohoto usnesení bylo oznámeno ve Sbírce zákonů pod sdělením č. 270/2009, jakož i v č. 4/2009 Věstníku vlády pro orgány krajů a orgány obcí.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 18. 10. 2012, č. j. 10 A 121/2012 - 114, odmítl návrh na zrušení části opatření obecné povahy PÚR 2008 vymezující koridor rychlostní silnice R52 a R43. V odůvodnění tohoto usnesení soud citoval usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, č. j. 9 Ao 3/2009 - 59, a ze dne 16. 3. 2011, č. j. 4 Ao 6/2010 - 37, jakož i usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 5/10. Námitky navrhovatelek brojící proti závěru, že PÚR 2008 nenaplňuje pojmové znaky institutu opatření obecné povahy, neshledal soud důvodnými. Poukázal na

podobnost argumentace navrhovatelek s námitkami uplatněnými ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 4 Ao 6/2010, která se týkala vymezení koridoru rychlostní silnice R52. Městský soud v Praze sdílí závěry vyslovené v uvedených rozhodnutích, jimiž byly otázky nastolené navrhovatelkami zodpovězeny, a neshledal důvod se od nich odchýlit. Městský soud v Praze poznamenal, že v bodech 38 až 51 rozsudku sp. zn. 1 Ao 7/2011 se Nejvyšší správní soud vyslovil obecně ke vztahu politiky územního rozvoje a zásad územního rozvoje a zdůvodnil, která specifika dopravní a technické infrastruktury mezinárodního a republikového významu nebo svým významem přesahující význam jednoho kraje, odůvodňují vyšší míru podrobnosti vymezení této infrastruktury již ve fázi politiky územního rozvoje pomocí ploch a koridorů. V zásadách územního rozvoje jsou v souladu s politikou územního rozvoje plochy a koridory pro dopravní a technickou infrastrukturu mezinárodního a republikového významu dále zpřesňovány, aby byly realizovatelné. V případě koncových bodů vymezeného koridoru v politice územního rozvoje (s ohledem na nutnou návaznost a koordinaci se sousedními státy, kraji) je vymezení relativně vysoké, ve zbylých částech je určen základní směr. Tato „vyšší míra podrobnosti“ však s sebou nenese důsledek, že by již ve fázi politiky územního rozvoje koridor určil konkrétní obvody katastrálních území obcí či konkrétní parcelní čísla pozemků, které budou dotčeny, tzn. konkrétní lokalizaci realizace záměru. Stále jde o koncepční, nikoli realizační dokument. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku neshledal, že by vymezení koridorů dopravní infrastruktury (konkrétně R52 a R43) v PÚR 2008 přesáhlo požadované obecné vymezení záměru. Městský soud v Praze nesouhlasil s názorem navrhovatelek, že by část PÚR 2008, jíž jsou vymezeny koridory dopravní infrastruktury mezinárodního a republikového významu nebo přesahující význam jednoho kraje, měla představovat opatření obecné povahy a být podrobena soudnímu přezkumu. Připomněl, že PÚR 2008 byla schválena ve formě usnesení vlády jako koncepční strategický nástroj územního plánování. Z hlediska systematického se Městskému soudu v Praze nejeví možná ingerence soudů i proto, že nemůže obstát výklad, že usnesení vlády z části je a z části není opatřením obecné povahy. Nelze přehlížet ani skutečnost, že PÚR 2008 není dokumentem neměnným a v případě vyloučení možnosti realizace záměru v politice stanoveného se předpokládá i její změna, popř. vyřazení záměru nejpozději při její aktualizaci v zákonném termínu. Míra obecnosti PÚR 2008 ponechává krajům a obcím kompetenci upřesnit tyto záměry a prověřit jejich proveditelnost s ohledem na místní poměry. Městský soud v Praze dále poznamenal, že právě rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Ao 7/2011 byla navrhovatelkám poskytnuta soudní ochrana mj. i ve vztahu k vymezení koridorů rychlostních silnic R52 a R43 v Zásadách územního rozvoje Jihomoravského kraje navazujících na PÚR 2008, a to včetně námitek uplatňovaných v tomto návrhu. Městský soud v Praze uzavřel, že PÚR 2008 není opatřením obecné povahy, neboť z formálního ani z materiálního hlediska nenaplňuje znaky opatření obecné povahy. V projednávané věci tak není dána pravomoc soudu k přezkoumání návrhu na zrušení části opatření obecné povahy. Nedostatek pravomoci je svou povahou neodstranitelným nedostatkem podmínek řízení, a proto Městský soud v Praze návrh odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Proti tomuto usnesení podaly navrhovatelky ad a) a ad) b) (dále jen „stěžovatelky“) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nezákonnost napadeného usnesení spatřovaly v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a v nesprávném posouzení právní otázky, zda je PÚR 2008 (přinejmenším v rozsahu, v němž vymezuje

koridory dopravní a technické infrastruktury mezinárodního a republikového významu) opatřením obecné povahy. S argumentací stěžovatelek zdůvodňující, proč je politika územního rozvoje opatřením obecné povahy, se Městský soud v Praze vypořádal nesprávně a nedostatečně, resp. s významnou částí této argumentace se nevypořádal vůbec. Odůvodnění tvoří zejména citace rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, aniž by bylo zřejmé, jak tyto mají vyvracet právní názory uvedené v návrhu. Stěžovatelky vycházely z doktríny materiálního chápání a zdůrazňovaly závaznost vymezení koridorů dopravní a technické infrastruktury v PÚR 2008. Poukazovaly rovněž na konkrétnost předmětu regulace spočívající v tom, že koridory dopravní infrastruktury vymezené v PÚR 2008 je nutno chápat jako plochy tvořené pozemkem nebo souborem pozemků, tedy jako zcela konkrétní území. K tomu zmínily rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Ao 7/2011, podle kterého koridory dopravní infrastruktury mezinárodního a republikového významu musí být na úrovni politiky územního rozvoje vymezeny s vysokou mírou konkrétnosti. Stěžovatelky proto odmítly aplikaci závěrů o obecnosti předmětu regulace uvedené v usnesení Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 5/10 a uvedly, že zmíněný rozsudek koriguje též závěry obsažené v usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Ao 3/2009. Stěžovatelky připomněly, že závaznost politiky územního rozvoje se projevuje i vůči adresátům veřejné správy (např. vlastníkům dotčených nemovitostí). Okruh adresátů politiky územního rozvoje je neurčitý a obecně vymezený, tedy je naplněn i druhý pojmový znak opatření obecné povahy. Stěžovatelky dále namítaly, že vymezení koridorů silnic R43 a R52 bylo v PÚR 2008 provedeno v rozporu s principy stanovícími meze správního uvážení. Odpůrkyně má při realizaci diskrečního oprávnění ve vztahu k obsahu PÚR 2008 relativně vysokou volnost, nemůže se však jednat o libovůli, neboť závaznost PÚR 2008 omezuje volnost správního uvážení krajů a obcí při vydávání zásad územního rozvoje a územních plánů. Možnost, resp. povinnost odchýlit se od vymezení záměrů obsažených v PÚR 2008, uvedená v usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Ao 3/2009, se podle stěžovatelek vztahuje jen na případy, kdy je záměr vymezený v PÚR 2008 v rozporu s kogentními požadavky právních předpisů, nikoliv na případy, kdy je vymezen v rozporu s ústavními a zákonnými limity volnosti správního uvážení. Správní uvážení odpůrkyně proto musí podléhat soudnímu přezkumu, a to i s ohledem na zásadu *„v pochybnostech ve prospěch soudního přezkumu“*. Stěžovatelky podotkly, že opatřením obecné povahy není žádná část usnesení vlády, ale samotná napadená část PÚR 2008. Uzavřely, že Nejvyšší správní soud v rozsudku sp. zn. 1 Ao 7/2011 naznačil, že by k přezkumu koncepce dopravní infrastruktury České republiky mělo dojít přímo ve vztahu k PÚR 2008. Navrhly, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení a část opatření obecné povahy PÚR 2008 zrušil nebo aby zrušil jen napadené usnesení a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Odpůrkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že napadená část PÚR 2008 v rámci koridorů a ploch dopravní infrastruktury ani PÚR 2008 jako taková nenaplňuje formální ani materiální znaky opatření obecné povahy. Je to normativní akt ve formě usnesení vlády, subordinační nástroj veřejné správy určený konkrétním a snadno dohledatelným složkám veřejné správy, tedy konkrétním adresátům. PÚR 2008 má obecně určený předmět, neboť představuje koncepční dokument, kde nejsou rozvojové záměry vymezeny s konkrétní lokalizací. Uveřejnění sdělení o schválení politiky územního rozvoje ve Sbírce zákonů má toliko notifikační charakter odpovídající důležitosti dokumentu. Odpůrkyně dále obsáhle popsala smysl a účel PÚR 2008. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelky uplatnily v kasační stížnosti a jejím doplnění. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatelky v kasační stížnosti označily důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle kterého *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.*

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že při rozhodování o kasační stížnosti vycházel ze své konstantní judikatury reprezentované zejména usneseními Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, č. j. 9 Ao 3/2009 - 59, publ. pod č. 2009/2010 Sb. NSS, a ze dne 16. 3. 2011, č. j. 4 Ao 6/2011 - 37. V obou zmíněných řízeních se Nejvyšší správní soud zabýval právní otázkou, zda je politika územního rozvoje opatřením obecné povahy, či nikoliv, v druhém případě dokonce ve vztahu k části PÚR 2008 vymezující koridor rychlostní silnice R52. Proti této části PÚR 2008 (a současně proti části vymezující koridor rychlostní silnice R43) směřuje také návrh na zrušení části opatření obecné povahy, který tvoří předmět tohoto řízení.

Pro projednávanou věc je klíčový právní názor vyjádřený v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, č. j. 9 Ao 3/2009 - 59, podle kterého „*Politika územního rozvoje (§ 31 a násl. stavebního zákona z roku 2006) určuje strategii a základní podmínky pro naplňování úkolů územního plánování v jeho dalších fázích. Nejde tedy o konkrétní regulaci určitého území s obecně vymezeným okruhem adresátů, ale o koncepční nástroj územního plánování, který stanoví priority územního rozvoje v celorepublikových i mezinárodních souvislostech a který je určen orgánům veřejné správy, nikoli těm, vůči kterým je veřejná správa vykonávána, tj. adresátům jejího veřejnosprávního působení. Není proto opatřením obecné povahy, proti němuž je určena soudní ochrana dle § 101a s. ř. s., neboť z formálního a zejména z materiálního hlediska nenaplňuje jeho znaky.*“ Nejvyšší správní soud neshledal v projednávané věci žádný důvod se od této judikatury odchýlit.

Stěžovatelky v prvé řadě namítaly, že se Městský soud v Praze dostatečně nevypořádal s jejich argumentací, proč je PÚR 2008 přinejmenším v napadené části opatřením obecné povahy. Této námitce Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Povinnost zodpovědět všechny námitky uplatněné v návrhu stíhá soud pouze v případě, kdy rozhoduje meritorně a návrh věcně projednává. Naopak, odmítá-li soud návrh, musí v odůvodnění náležitě popsat zejména důvody, které jej k odmítnutí návrhu vedly. Jedině za předpokladu, že návrh obsahuje nějaké argumenty související s úvahou soudu o jeho odmítnutí, by soud měl tyto argumenty v odůvodnění usnesení o odmítnutí návrhu vyvrátit. Těmto povinnostem Městský soud v Praze dostál.

V odůvodnění napadeného usnesení Městský soud v Praze zcela správně citoval související judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu a s jejím využitím adekvátně reagoval na veškerá tvrzení stěžovatelek relevantní z hlediska důvodů pro odmítnutí návrhu.

Základním předpokladem k tomu, aby určitý správní akt mohl být označen za opatření obecné povahy v materiálním slova smyslu a přezkoumán soudem v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s., je skutečnost, že má konkrétně určený předmět a obecně vymezený okruh adresátů (blíže viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98, publ. pod č. 740/2006 Sb. NSS). Tyto podmínky PÚR 2008, ani její napadená část nesplňuje.

V usnesení ze dne 19. 11. 2009, č. j. 9 Ao 3/2009 - 59, publ. pod č. 2009/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud vyslovil, že *„předmětem Politiky není regulace určitého přesně vymezeného území, jak je tomu u územně plánovací dokumentace. Politika má vyjadřovat vývojové záměry státu v mezinárodním kontextu a vytvářet základ pro regionální politiku na úrovni státu, a to vše v potřebné míře obecnosti. Jde tedy o koncepční nástroj, který určuje strategii a základní podmínky pro naplňování úkolů územního plánování. Jejím účelem není stanovit pravidla vztahující se ke konkrétní situaci, ale stanovit obecné rámcové úkoly pro navazující územně plánovací činnost, zajistit koordinaci územně plánovací činnosti krajů a obcí, koordinaci odvětvových a meziodvětvových koncepcí, politik a strategií. Politika územního rozvoje stanovuje například republikové priority územního plánování pro zajištění udržitelného rozvoje území, vymezuje oblasti se zvýšenými požadavky na změny v území, vymezuje území se specifickými hodnotami a také vymezuje plochy a koridory dopravní a technické infrastruktury. Na této úrovni by však mělo jít vždy o vymezení obecné se stanovením úkolů pro územní plánování tak, jak to vyplývá z hierarchie či posloupnosti jednotlivých nástrojů územního plánování.“*

K tomu Ústavní soud v usnesení ze dne 2. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 5/10, doplnil, že *„ze skutečnosti, že určité stavby jsou umisťovány v plochách a koridorech vymezených v politice územního rozvoje, neplyne bez dalšího konkrétní předmět regulace.“*

Stěžovatelky se mýlí, pokud spatřují judikaturní posun oproti výše uvedenému v závěrech, které Nejvyšší správní soud formuloval v rozsudku ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011 - 526, publ. pod č. 2698/2012 Sb. NSS. Naopak, Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku plně řídil dosavadní judikaturou a na závěry vyslovené v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 9 Ao 3/2009 - 59, opakovaně odkazoval [např. v odstavcích 42, 141 a 596].

Pokud jde o okruh adresátů politiky územního rozvoje, Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 19. 11. 2009, č. j. 9 Ao 3/2009 - 59, konstatoval, že *„úkoly vyplývající z napadené části Politiky územního rozvoje nepochybně směřují k orgánům vykonávajícím působnost na úseku územního plánování. Ty musí prověřit reálnost či proveditelnost záměrů vyjádřených v Politice. Teprve vyhodnocení těchto dopadů ukáže, zda je záměr obsažený v Politice proveditelný. Tyto závěry podporuje i důvodová zpráva ke kapitolám 5 a 6 Politiky územního rozvoje, kde je uvedeno: ‚Kapitoly 5 a 6, které vymezují plochy a koridory pro rozvojové záměry dopravní a technické infrastruktury, ukládají v úkolech pro ministerstva a jiné ústřední správní úřady prověřit proveditelnost, potřebnost, reálnost nebo účelnost záměrů, v úkolech územního plánování, prověřit účelnost a podmínky územní ochrany a její zajištění příslušnými nástroji územního plánování.‘* **Jde tedy o akt, který je adresován veřejné správě.** *Ta je však při jeho provádění povinna postupovat v souladu se všemi právními předpisy. Svojí povahou je Politika subordinačním nástrojem veřejné správy v oblasti územního plánování.*

Politika územního rozvoje je koncepčním (nikoli realizačním) nástrojem územního plánování a představuje tak základní referenční rámec, který je závazný potud, že je třeba se v tomto rámci pohybovat a vycházet z něho při pořizování a vydávání zásad územního rozvoje, územních plánů, regulačních plánů a při rozhodování v území (§ 31 odst. 4 stavebního zákona). Neznamená to však, že Politikou vytýčený úkol bude nutně naplněn. Jedná se o určité (strategicky jistě velmi důležité) vodítko, jakým směrem napřít další fáze územního plánování z hlediska budoucího využití území České republiky. V tomto smyslu je tedy třeba chápat závaznost Politiky, která je primárně určena orgánům veřejné správy, nikoli těm, vůči kterým je veřejná správa vykonávána, tj. adresátům jejího veřejnosprávního působení." Je-li politika územního rozvoje primárně určena orgánům veřejné správy, nelze hovořit o obecně vymezeném okruhu adresátů, neboť konkrétní adresáti (orgány veřejné správy) mohou být velmi snadno dohledáni.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že PÚR 2008 jako celek, ani v části vymezující koridory a plochy dopravní infrastruktury není opatřením obecné povahy. Nemá totiž konkrétně určený předmět regulace ani obecně vymezený okruh adresátů, tedy nenaplňuje žádný z materiálních pojmových znaků opatření obecné povahy.

Nejvyšší správní soud k tomu v usnesení ze dne 19. 11. 2009, č. j. 9 Ao 3/2009 - 59, doplnil, že tento závěr „*...v žádném případě nezbavuje navrhovatele možnosti domáhat se soudního přezkumu územně plánovací dokumentace, která má následně v Politice uvedený záměr konkretizovat. Územně plánovací dokumentací stavební zákon rozumí zásady územního rozvoje, územní plán a regulační plán. Všechny uvedené nástroje územního plánování se obligatorně vydávají formou opatření obecné povahy, což mimo jiné znamená oprávnění navrhovatelů uplatnit případné zkrácení svých práv postupem dle ustanovení § 101a soudního řádu správního. V daném případě proto nelze hovořit o odepření přístupu k soudu, jež by v konečném důsledku mohl vést k odepření spravedlnosti (denegatio iustitiae).*" Dále upozornil na to, že „*pokud by některé cíle územního plánování byly v Politice vymezeny natolik konkrétně, že by již nebylo možné hovořit o pouhém obecném záměru, ale naopak o konkrétní přesně vymezené regulaci určitého území, bylo by zajisté možné dovolat se jejího přezkumu v rámci návrhu na zrušení Zásad územního rozvoje kraje či jejich části. Je totiž nepochybné, že Politika platí a je účinná zásadně pouze ve svém zákonem vymezeném obsahu a pokud by v tomto příliš extendovala a překročila své zákonem stanovené obsahové limity (...spočívající zejména v přiměřené míře obecnosti), nemůže to být na újmu těm, vůči kterým je veřejná správa v této oblasti vykonávána, tj. fyzickým osobám a dále pak nejrůznějším právnickým osobám. Jinak řečeno - v té části, ve které by Politika vykazovala takovou míru konkrétnosti, která by překračovala základní rámec jejího zákonem vymezeného obsahu, by nebyla ve vztahu k pořizování a vydávání zásad územního rozvoje, územních plánů, regulačních plánů a rozhodování v území závazná.*"

V tomto kontextu je nutné vykládat též jednotlivé úvahy obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2012, č. j. 1 Ao 7/2011 - 526. Vycházel-li Nejvyšší správní soud v dané věci z PÚR 2008 a trval-li opakovaně na její závaznosti, znamená to, že neshledal překročení základního rámce zákonem vymezeného obsahu politiky územního rozvoje. V opačném případě by nepochybně vyslovil, že PÚR 2008 jako celek nebo v určité části není ve vztahu k pořizování a vydávání zásad územního rozvoje závazná.

Závaznost záměrů vyjádřených v PÚR 2008 pro pořizování a vydávání zásad územního rozvoje, územních a regulačních plánů a pro rozhodování v území přitom „... *neznamená a ani znamenat nemůže, že by kraje při pořizování zásad územního rozvoje automaticky převzaly do svých plánů realizaci v Politice obsažených záměrů, a to bez dalšího hodnocení jejich dopadů či zvažování možných variant. Takový postup by byl v rozporu se zvláštními právními předpisy jako je zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, nebo zákon č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, případně zmíněná SEA směrnice komunitárního práva. Závaznost obecně formulovaných záměrů Politiky pro územně plánovací dokumentaci je nutno vyložit jako závaznost příslušných územních orgánů převzít do územně plánovací dokumentace vládou České republiky schválený koncepční záměr územního rozvoje na celostátní či mezinárodní úrovni, nikoli faktickou realizaci tohoto záměru. Pokud by obecné záměry vyjádřené v Politice, samy o sobě, bez ohledu na jejich obsahové vymezení znamenaly pro příslušné územní orgány povinnost automatické realizace, postrádal by způsob, jakým je ve stavebním zákoně upraven proces schvalování zásad územního rozvoje, územního plánu či regulačního plánu, smysl.*“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, č. j. 9 Ao 3/2009 - 59).

K argumentaci stěžovatelek *„v pochybnostech ve prospěch soudního přezkumu“* Nejvyšší správní soud připomíná, že Ústavní soud v usnesení ze dne 2. 11. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 5/2010, přisvědčil shora uvedeným závěrům o tom, že nelze hovořit o odepření přístupu k soudu či odepření spravedlnosti. Rozsah přezkumu PÚR 2008 vyplývající z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, č. j. 9 Ao 3/2009 - 59, je tak možno považovat za dostačující.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že Městský soud v Praze rozhodl naprosto správně, pokud shledal, že PÚR 2008 není opatřením obecné povahy, a návrh stěžovatelek z tohoto důvodu odmítl. Kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2012, č. j. 10 A 121/2012 - 114, proto Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 první ve spojení s § 120 s. ř. s. Úspěšné odpůrkyni žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, navrhovatelkám ad c) a ad d) v tomto řízení nevznikly žádné náklady a stěžovatelky [navrhovatelky ad a) a ad b)] nebyly v řízení úspěšné, proto žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. dubna 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu